

Textos gañadores do concurso de novos talentos que escolleu a propia escritora e terán un recoñecemento na actividade do Pico Sacro.

Final alternativo do alumno Breogán Rey (Vila De Cruces)

Cando saíu a rúa sentiuse estraño, notaba a presenza doutro ser, valorou a posibilidade de que algúns dos amigos de Brais o estivesen seguindo a espera de que este realizase algunha acción fora do habitual ou se saíse do camiño cara a parada de autobús, tamén sopesou que Dragal estivesen tentando contactar con el, máis non obtivo resposta algunha.

Cando entrou polas portas do instituto parecíalle que todo o mundo o estaba a mirar, entre aquela multitude de rapaces e rapazas viu a cara da súa amiga, coa cal reforzara a súa amizade logo dos últimos acontecementos.

- Qué tal estás? – preguntou Mónica-

- Síntome raro, coma se me achara no corpo doutra persoa. -foron as únicas palabras que o xove atopou adecuadas para describir a súa situación.-

- Debemos darnos presa, será cuestión de tempo que Dragal volva tratar apoderarse do teu corpo.

- Temos que topar unha solución antes de que iso suceda, ou do contrario Dragal recuperará todo o seu poder. -sentenciou o xoven un tanto angustiado ante a posibilidade de quedar atrapado baixo o control dun dragón-

- Deberíamos comezar por preguntar a Don Xurxo. -propuxo ela-

- Vale, esta tarde ás cinco iremos falar co párroco.

- De acordo.

O resto da xornada escolar transcorreu con aparente normalidade; a maior normalidade posible dadas aquelas circunstancias nada habituais. Cando soou o timbre ambos nenos dirixíronse cara o autobús, fixérono a gran velocidade ante o temor de ser recoñecidos por alguén que coñecese o ocorrido, pero parecía que a única testemuña dos feitos, Brais, que ese día faltara a clase por razóns máis que obvias, non dera nada coñecer. Cando o autobús freou en seco ante a parada na que tiña que baixar a súa compañeira, Hadrián, advertiulle que tivera coidado. Nesta ocasión o perigo estaba oculto, era unha ameaza misteriosa xa que a pesar de que non sabían que podería pasar eles mesmo temían polas súas vidas.

Pola súa parte Hadrián díxolle a súa nai que se pasaría pola vila para emprestar uns libros sobre a Antiga Grecia na biblioteca municipal. En cambio Mónica contou unha media verdade e dixo que quedara para falar co seu novo amigo.

A primeira en chegar foi Mónica quen agardou con impaciencia ante a porta da igrexa, ollando para a fachada en busca dalgunha resposta ao seu problema. Uns minutos despois apareceu o seu compañeiro, viña encapuchado para non ser recoñecido por ninguén e ao ver a súa amiga así, sen cubrirse e deixando ao descuberto o rostro, non dubidou en chamarlle a atención

- Pero que fas! -dixo Hadrián-

- Eu?... Agardarte -respondeu estrañada-

- Pero así puideron verte chegar

- Tes razón, debo ter máis coidado -recoñeceu ela-

- Por precaución falarei co cura no interior do confesionario, mentres vixía que ninguén se achegue a escoitar.

- Moi ben, pero sabes que é o que lle preguntarás a Don Xurxo

- O certo é que non, pero vamos aló, non hai tempo que perder

Cando entraron o párroco estaba a sacar brillo ao altar baixo o que se atopaba o acceso ás catacumbas que ata o de agora permaneceran en secreto. Ó velos, xirouse cara a eles e saudounos cunha tranquilidade pasmosa.

- Seguides vivos! -exclamou o cura-

- Home, que pensaba, que morreramos? -bromeou o rapaz-

- Brais díxome que seguiades aí dentro

- Se non é molestia quería confesar os meus pecados

- Claro, veña

Tal e como acordaran Hadrián adentrouse no confesionario xunto con Don Xurxo para topar cunha resposta e Mónica vixiaba dende un dos últimos bancos.

No interior o adolescente contoulle todo o acontecido a noite anterior cando lembrou a ocasión anterior na que falaran no interior do concesionario, fora sobre o significado daquela frase na cruz da fachada "Crux Sacra Sit Mihi Lux. Non Draco Sit Mihi Dux." Nese momento véuselle a cabeza que aquilo podía ser a resposta as súas dúbidas.

- Hai algunha maneira de acceder a cornixa da fachada, onde se atopaba a cruz con aquela inscrición? -preguntou Hadrián-

- Claro, pero non creo que topes nada, foi destruída na guerra -respondeu-

- E igual, por probar non se perde nada...

- Ven, sígueme

Subindo os chanzos notou como o corazón lle daba un brinco, a transformación comezaba de novo, pero tratou de aguantar como puido.

-Aquí está -senalando o lugar onde se situaría a vella cruz, mesmo se vía o pé desta.

Entón, baixo a atenta mirada do párroco e máis da súa compañeira a cara de Hadrián transformouse en algo similar a cabeza dun réptil, xusto no mesmo momento no que, ca axuda de Mónica, moveron unha das lousas da vella cruz.

Baixo a pedra atoparon un medallón de ouro coa mesma inscrición que a da cruz, rapidamente o neno, en verdade máis réptil ca neno, fíxose co colgante no momento preciso antes da transformación completa.

Final alternativo da alumna Sara Porto Puente (IES Antonio Fraguas de Santiago)

Hadrián camiñaba confuso entre a antiga natureza do lugar, as poucas forzas que lle quedaban facíanlo avanzar despazo e os reflexos da luz do sol confundían aos seus ollos, debía apoiarse nas árbores, pechar os ollos, deixar que Dragal tomase forma... iso era inevitable, mais debía alonxarse o máis posible da vila, non podía poñer en perigo a ninguén, a Mónica... a Poza da Moura sería o seu refuxio, tiña que selo.

Cando chegou á fervenza, xa case non quedaba no seu corpo ningún rastro da súa forma humana. As escamas deixábanse acariñar pola luz, mentres o sol descendía maxestoso no ceo. O camiño leváralle máis do que pensaba, o tempo parecía transcorrer doutra forma na mente de Dragal. Sentiuno sorrir no seu interior, o dragón sabíase victorioso, e Hadrián xa non podía loitar.

O momento era idóneo para a transformación, unha maxia invisíbel movíase polo lugar acompañando ao vento. Coas súas últimas forzas, conduciu ao dragón ata a cima do penedo que dominaba a paisaxe. Serían as últimas imaxes que verían os seus ollos con consciencia humana.

O sol ocultouse, parecía ter medo do que estaba a acontecer, facía demasiado tempo dende a última vez que presenciara o despertar dunha maxia tan antiga, tan olvidada polo tempo... as últimas luces do astro rei tremeron no ceo antes de desaparecer.

Ao tempo que a lúa ocupaba o trono celeste, Dragal despertou... deixou que as súas ás foran acariñadas polo vento, pechou os seus ollos de réptil sentindo o despertar de cada unha das súas células, e deixou que a súa maxia enchera o aire. Tiña a impresión de que ese momento era o momento.

Mónica prometéralle a Hadrián que volvería, que o alimentaría... mais agora, o seu amigo non era máis que un feble ser, xa sen forzas, que nin sequera podía loitar por recuperar o control do seu propio corpo. Non era o Gran Mestre que Dragal agardaba e o faría rexurdir das tebras do tempo.

Dragal agardou no penedo, deixando que os seus ollos percorreran cada rincón da paisaxe, o lugar que sería o seu novo fogar... pero como se alimentaría agora? Os antigos sacrificios foran levados polo vento a un recuncho case olvidado, mais nese mesmo momento, o dragón tiña fame... Pechou os ollos e agardou a chegada do seu alimento.

“Dragal...” Un feble son espertouno, observou á rapaza que tiña diante, era Mónica. Os seus ollos aínda conservaban a dor tralas bágoas... unha pinga de auga esvaroulle pola meixela, debuxando un regueiro de prata. Seguiu contemplando o rostro do que fora o seu amigo, Hadrián aínda estaba alí, tiña que estalo.

Levaba con ela unha mochila da que sacou un grande envoltorio, despois de desenvolve-lo, deixou na rocha un bo anaco de carne, e o recendo do sangue impregnou o aire. Dragal observouna, e sen facer caso da cara de repulsión que Mónica mantiña, mordeu e despedazou a carne rapidamente mentres as escamas preto das súas fources refulxían vermellas e o sangue ensuciaba a pedra.

A el pareceulle un aperitivo, de seguro a Mónica fóralle difícil conseguir ese considerable anaco, mais a fame do Dragón non diminuíra, e entón, decatouse de que aquela que prometera alimentalo, sería a súa primeira presa.

A lúa observou, calada e fría como un espello que só observa mentres transcurre o tempo.

Mónica estaba calada, de costas, deixando que o vento desordease os seus pensamentos.

Dragal agardou, e nun instante, cravou as súas unllas nas costelas da moza, ela afogou un berro, e a súa respiración enchoupouse de sangue e dor... non loitou, prometera alimentar a Dragal, e na escuridade máis profunda da noite, os seus pensamentos foron arrastrados co sangue, e caeron coa auga da ferverza e fixeron moito ruído. Hadrián chorou en silencio.

Dragal volteou o corpo de Mónica, observou as últimas luces dos seus fermosos ollos, e cando chegou a morte e só se ouvía o son da ferverza de auga, sangue e pensamentos, alimentouse. Nutriu cada unha das súas células coa carne, e ao rematar, cando todo o que fora a vida da moza xa non era máis que ósos, deixou que a ferverza levara a Mónica con ela, e os pensamentos e o corpo uníronse para rematar de morrer. No interior de Dragal había bágoas.

Hadrián loitou, berrou por dentro, sentiu como o dragón se retorecía coa dor. Unha loita de dous seres por posuír un mesmo corpo. A lúa seguía calada, testemuña cega da historia, dando luz, impertérrita.

Hadrián ergueuse, dono do seu corpo só por agora. Sentía como se lle estiveran a arrancar a pel, a loita máis salvaxe no seu interior, unha loita que só había unha forma de rematar...

Saltou, Hadrián saltou dende o penedo cara as rochas da ferverza, saltou sabendo que a súa morte sería a única solución, sabendo que el sen Mónica xa non podía facer nada.

O son dun corpo esnaquizado que caía á auga foi o último son que escoitou Dragal, perderá a súa última loita, perdera tamén contra o tempo, e perdera contra un o que añara contra centos.

A ferverza deixou que de novo se mesturasen o sangue e os pensamentos, e a lúa calou, mentres o vento levaba ao último dragón ao esquecemento, mentres Hadrián, antes de pechar os ollos para sempre, observaba a destrución do seu mundo.

Escuridade, escuridade e silencio foi o único que quedou.

Final alternativo da alumna Rosalía Soto Rey (IES Antonio Fraguas de Santiago)

Hadrián sentía agora máis acusados os síntomas da súa metamorfose, que se lle antollaba un proceso implacable e irrevocable. A pesar do terrible temor e incertidume que se apoderaba do seu corpo, reuniu forza e valor e permitiu que a alma de Dragal, o Último Dragón Galego, se fixese dona dos seus membros, pensamentos e vontade. Notou como as súas pernas se convertían en poutas e, os brazos, en poderosas ás. A súa pel atopábase cuberta dunha grosa capa de verdosas escamas. As pupilas mostrábanse nun punto de dilatación nunca antes acadado e os seus ollos reflectían destellos dourados, como as augas do mar bañadas polos primeiros raios da aurora.

Cando a impresionante transformación tivo rematado, Hadrián observou cunha mestura de orgullo, soberbia e respecto a nova natureza da súa imaxe e unha sombra de receo asomou na súa mirada.

Decidido e resignado a convivir co seu dragón interior, bateu as ás con forza e alzou o voo.

Descubriu un mundo descoñecido sobre a superficie da terra, un mundo no que el era dono de tomar as súas propias determinacións: un mundo de liberdade. Mais co paso dos minutos e, despois, das horas, recordou a súa antiga e humana vida, unha lembranza que lle produciu unha sensación de nostalxia que nubrou a inocente quimera que se creara no seu interior no momento en que comezara a sucular os aires.

Coa chegada da noite, Hadrián decidiu regresar á súa gorida: a Poza da Moura. Recordou a promesa que Mónica lle fixera de visitalo ao solpor levándolle un cesto con alimentos. A fame nin se achegaba a ser unha das primeiras necesidades do rapaz, mais a única lembranza da súa xove amiga alixeiraba o peso da súa alma atormentada.

O seu refuxio mostrábase baixo as estrelas proxectando un pálido resplandor. As augas estaban en completa calma e baixo a luz da lúa constituían a visión dunha fantasmal e deserta paraxe.

Hadrián puido recoñecer unha canastra tapada cun pano de cadros verdes e azuis e sorriu para si pensando na súa leal compañeira.

O rapaz descendeu suavemente e notou a fría e húmida herba baixo as súas poutas. De súpeto, foi invadido por un profundo cansazo e foi consciente do proceso no que o sono se apoderou dos seus membros. Axiña ficou durmido. Mais os seus primeiros sonhos como dragón non o trasladaron a un apracible mundo de tranquilidade e fantasía. Eran pensamentos que o inquadaban e facían sentir incómodo e desprotexido. Tumbado, todo o seu corpo retorcíase de dor e mostraba un aceno de terrible sufrimento. Finalmente, espertou, e veuse rodeado dunha

resplandecente luminaria de cores alaranxadas que emanaba da poza. Marabillado ante tal espectáculo de luces, Hadrián ergueuse e achegouse ata as augas iluminadas. Atopouse entón coa sorpresa máis sobrecolledora e emocionante da súa vida. O seu asombro era indescriptible ao contemplar o rostro riseiro e plácido do seu traxicamente falecido pai. Aquel que perdera a súa vida intentando protexer a do seu fillo estaba de novo ao seu carón. Os seus réptiles ollos inundáronse de bágoas e deuse de conta de canto o botaba de menos. Tentou conter as bagullas cando seu pai o saudou e lle confesou o moito que ansiara velo de novo. Hadrián non foi quen de contestarlle, pero iso non se fixo necesario, pois o pai proseguíu, sorrindo e sen agardar resposta algunha, coma se comprendese á perfección a perplexidade do rapaz. Comentou a nova aparencia do seu fillo e procurou tranquilizalo, sen perder o seu eterno sorriso. Segundo dixo, comprendía a situación de Hadrián e preguntoulle polos sentimentos que se apoderaban del naquel intre. O mozo, evitando o tema do seu emotivo reencontro, recoñeceu o medo que sentía e a nostalxia pola súa antiga vida. Compreendendo que a súa imaxe pronto se esvaería entre as augas perdéndose para sempre, deulle a Hadrián unhas últimas indicacións. Ordenoulle somerxerse entrando nas catacumbas e penetrar na primeira estancia que atoparía aberta á súa dereita. Despois, despediuse de Hadrián pregándolle que fixese uso dos seus consellos. Pouco a pouco, a imaxe do seu rostro disipouse e o rapaz volveu a atoparse completamente só. Decidido a non desperdiciar a súa última oportunidade de salvarse e mergullouse, notando ao seu redor as cálidas augas da poza. As súas novas ás permitíanlle impulsarse con máis forza, e pronto chegou ao fondo penetrando pola fenda entre as rochas. Ao regresar ao labirinto subterráneo puido recoñecer a sala á que seu pai se referira uns minutos antes. Reuniu forzas e adentrouse na mencionada estancia. Sorprendeuse ao decatarse da amplitude do cuarto e ao ver as súas ornamentadas paredes, que estaban recubertas de mosaicos que mostraban imaxes de dragóns e cabaleiros medievais. Pero a súa atención centrouse na mesa redonda situada no medio. Achegouse e puido contemplar os gravados do moble, que estaba adornado con inscricións en linguas antigas que o rapar non coñecía. Sobre a táboa, un medallón parecía agardar a súa chegada. Ao seu lado había un sobre no que aparecía o nome do mozo, cunha caligrafía coidada e estilizada. O remitente non aparecía, mais Hadrián creu adiviñar de quen se trataba. Abriuno e dispúxose a ler a carta. Descubriu que aquel era un amuleto empregado polos seus devanceiros co fin de evitar a súa transformación en dragóns.

Hadrián contemplou detidamente o agasallo que acababa de herdar e que lle brindaba a oportunidade de recuperar a súa vida como humano. Tratábase dun medallón circular dividido en catro cuadrantes, nos que cada un deles representaba un elemento da natureza: auga, aire, terra e lume. O rapaz estendeu a súa pouta e tomouno entre as súas gadoupas. O amuleto emitiu unhas febles faiscas, e Hadrián colgouno do pescozo.

Por primeira vez, comprendeu que debía recuperar a súa forma, como un rapaz normal, mais sen esquecer que el era o único gardián das antigas sabedorías do seu país e o encargado de que todas aquelas lendas non perdesen a súa identidade propia.